

Reflektálni valós időben

Interjú Szinyova Gergővel

SIRBIK ATTILA

Trafó Galéria, 2019. II. 19. – III. 24.

Szinyova Gergő művészeti pályája közel egy évtizede az absztrakció festészeti nyelvének megújításáról szól. Szinyova absztrakciója a digitális képkorszak szülötte, a sokszorosítás és a nyomtatás különféle formái inspirálják, ciklusai a képek végtelennek tűnő áramlását tematizálják. Műveiben a festészeti gesztusok egyediségét és relevanciáját konfrontálja a digitális kép végtelen reprodukálhatóságával. Ennek szellemében a Trafó Galériában bemutatott új festményei is tartalmaznak grafikai vizuális referenciákat és áthallásokat, kezdve a rizográfia eljárás „színelcsúszásaitól” a szekvenciálisan visszatérő motívumokig. Szinyova festményeit több magyar galéria is bemutatta az elmúlt években, így a Kisterem, az Art+Text és a Paksi Képtár is. A művésznek külföldön utoljára a Los Angeles-i Anat Ebgi Galériában volt egyéni kiállítása, csoportos kiállításon szerepelt a grazi Künstlerhausban, a Budapest Galériában és a nápolyi Annarumma Galériában. *No abracadabra* című kiállítása kapcsán kérdeztük.

Szeretsz szabályokhoz alkalmazkodni?

SZINYOVA GERGŐ: Igen. Ez igaz a hétköznapjaimra is, nem csak a szakmai gyakorlatomra. Szakmai értelemben pedig leginkább azokhoz, melyeket magamnak adok és jelölök ki. Korábbi és jelenlegi munkamódszeremre is igaz ez.

A szabályszeretet és -elfogadás hogyan fér össze például a rizográfia jellemző színelcsúszással, amely technika egyúttal a hiba felértékelődését, a hiba esztétizálódását hozta magával? Persze, ha úgy tekintjük, a rizográfia által létrehozott nyomatok „hibái” is bizonyos ismétlődésen, azaz szabályszerűségeen alapulnak.

Sz. G.: Vannak szép hibák. Hasznos problémák. Jól alakuló szándéktalanságok. Számomra ilyenek a színelcsúszások is. Egy eshetőség, ami keretek között alakul.

A szabályosságba tehát eleve bele van kódolva a hiba, ami így az átesztétizálódás által gyakorlatilag paradoxonná minősül?

Sz. G.: Ebben az esetben igen. A hiba a relatív. A munkamódszerem pedig nem utasítja el a technikából jövő eshetőségeket, amivel a különböző sokszorosítási technikák is számolnak.

SZINYOVA GERGŐ: *Cím nélkül (Svatopluk pulóvere)*, 2019, akril, vászon, 200×100 cm

foto: Zana Krisztian

Kiállítási enteriőr

Alkotásaidban felfedezhető zenei áthallások, mint mondjuk Fridvalszki újabsztrakt munkái esetében a techno. Nálad a zene inkább inspirációs forrásként marad a háttérben?

Sz. G.: A zene mindig fontos szerepet töltött be a hétköznapjaimban. Annak ellenére, hogy nem játszom hangszeren, mindig érdekelt és foglalkoztatott több aspektusból is. Számos nagy-szerű zenész barátom van, akikkel a szórakozáson kívül dolgoztunk is együtt. A Farbwechsel kiadó logója például hozzám köthető (2012), a Last Foundation kiadásában pedig közös projektünk volt Lázár Gáborral. Utóbbi esetben a kiadó logóján kívül a kiadott kazetták és CD-k teljes vizuális megjelenését is én csináltam (2012–2013). A festményeimben viszont valóban maximum áthallásként vannak jelen ezek a hatások. Az utóbbi időszakban (2018-tól) készült munkák címeiben voltak zenével (is) kapcsolatos utalások.

Előképeidnek tekinted a magyar neoavantgárd geometria képviselőt?

Sz. G.: Pont annyira foglalnak el meghatározó szerepet a rám ható művészek listáján, mint más irányzatok képviselői. Mindig globálisan néztem és nézek a művészetekre. Amennyire tudok, nyitott vagyok minden előzményre és aktualitásra.

Alkotás során van benned egyfajta visszacsatolási igény a 60-as, 70-es évek neoavantgardizmusához?

Sz. G.: Nincs.

Az újabsztrakt kifejezetten a kelet-közép-európai művészgeneráció új művészeti nyelvét jelöli?

Sz. G.: Nem. A kifejezést használták és használják Nyugat-Európában és a tengerentúlon is.

Újabsztrakt pozíciód tartalmaz kísérleti elemeket?

Sz. G.: Őszintén szólva, nem szeretem ezt a kifejezést. Számomra érvényes és érvénytelen, aktuális és korszerűtlen absztrakció létezik. Vannak kísérleti elemek, és új médiumokon is gondolkodom.

Mit jelent számodra az aktuális absztrakció, és mit a korszerűtlen?

Sz. G.: Az aktuális a lehetőségek bővítéséről szól. Olyan utakat keres és olyan felvetéseket fogalmaz meg, mely a jelenünkkel kapcsolatos. Valós időben reflektál aktuális felvetésekre, témákra és jelenségekre. Új médiumokat és technikákat emel be, vagy az eddigieket értelmezi újra.

Korszerűtlen az ismétlődő, plagizáló, a keresés és gondolkodás semmilyen szándékát nem tartalmazó, avétos absztrakció.

Az experimentális attitűdbe bele van kódolva a mindenkori függetlenség vágya?

Sz. G.: Függetlennek lenni lehetetlen, és azt gondolom, nem is muszáj. Számomra ennek a kifejezésnek az ellentéte sosem volt pejoratív. Balanszot kell tartani abban, hogy a befolyásoló hatásokat mennyire hagyjuk hatni vagy épp nem hatni. Ez személyes kérdés és kihívás. Egyfajta próba. Az experimentális attitűd inkább a játékról szól, amiben kiteljesedik a szabad gondolat és akarat.

Az újabsztrakció működik úgy is, mint a fiatal magyar képzőművészet egyik narratívája?

Sz. G.: Azt gondolom, a fiatal magyar képzőművészek figyelme többrétűbb ennél. Bár ezzel nem cáfolom a kérdésre adható igent. Lehet.

Feszültséggel és kényelmetlenséggel tölt el a kategorizálhatóság?

Sz. G.: A kategorizálhatóság önmagában jó dolog és működik is addig, míg az embert be nem rakják egy kulcsra zárt fiókba. A fesztelenséghez szükséges az átjárhatóság, ami megadja a változtatás alternatíváját, és így megteremti az újrakategorizálhatóság lehetőségét is.

A Trafóban kiállított képeid esetében elkezdted felszámolni az absztrakt víziók abszolút mivoltát és utópikus jellegét, konkrét tárgyi utalásokat emelsz be.

Sz. G.: Igen, ez pont a keretek újraértelmezéséről vagy épp lebontásáról szól. A munkám valódi szabadságáról, ami nem veszi figyelembe az elvárásokat. Engedni azt, ami foglalkoztat, vagy ami hat rám a hétköznapjaimban.

Ez valamiképpen utal az emberi lét kaotikusságára is?

Sz. G.: Kaotikusságról úgy érzem, nincs szó. Az emberi lét úgy van jól, ahogy van. Felemelkedéseivel és bukásaival. Ismétléseivel és tanulságaival együtt.